

Arrest

nr. 279 153 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juli 2022 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 18 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 24 november 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 9 juni 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pers, afkomstig uit de stad Teheran en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. U studeert sociaal werk aan de hogeschool VIVES in Kortrijk.

In 2008 kwam u met uw vader en broer naar België waar jullie enkele jaren in Antwerpen verbleven. In 2013 vertrokken jullie echter weer naar Iran. U heeft geen idee waarom uw vader een verzoek om internationale bescherming indiende in België aangezien u nog minderjarig was op dat moment.

U begon te bloggen vanaf farvardin 1399 (maart-april 2020, Gregoriaanse kalender). Vroeger gaf u niet zo om politiek maar sinds het neerhalen van het Oekraïens vliegtuig veranderde er iets in u. U dacht dat op straat komen niet zou helpen omdat deze betogingen snel neergeslagen worden door het regime. Er heerste corona in Iran en alle universiteiten sloten. In al die vrije tijd die u plots kreeg begon u te bloggen. U postte verschillende berichten over sociale, milieu en politieke problemen in het land.

Op 12 mehr van 1399 (03 oktober 2020) kreeg u plots een telefoontje waarbij u gevraagd werd om u ergens te gaan aanmelden om vragen te beantwoorden. Ze vertelden u dat ze van Ettela'at Sepah waren. U kreeg onmiddellijk schrik en wou niet gaan. Ze dreigden echter u te arresteren moest u niet gaan. U ging uiteindelijk zonder iemand te informeren naar het opgegeven adres waar u zichzelf moest blinddoeken en iemand deed u handboeien aan. U werd daar geconfronteerd met uw blogposts en men vroeg u sinds wanneer u actief bent en of u contacten hebt met een oppositiepartij in het buitenland. U ontkende waarop er een discussie ontstond. U vroeg hen aan te tonen dat u volgens de shariawet iets fout doet. Uw vingerafdrukken werden afgenomen en u werd gevraagd niet langer te bloggen. Er werd u gezegd indien u niet zou stoppen dat u naar de Evingevangenis zou moeten gaan. Toen u het gebouw verliet stond u op uw benen te trillen en had u enorme stress. Een week later werd uw visum goedgekeurd en boekte u uw vliegtickets naar België.

U verliet Iran op 13 oktober 2020 en u kwam terug naar België om er te studeren. U had immers in juni 2020 een toelatingsbrief gekregen om sociaal werk te studeren in Kortrijk. U koos ervoor om in België te studeren omdat u de landstaal spreekt en een Belgisch diploma waardevoller is dan een Iraans diploma. U had op dat moment niet de intentie om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, want u voelde zich veilig in België. U was volop aan het bloggen toen in december 2020 Ruhollah Zam geëxecuteerd werd. U zag dit als een boodschap aan de oppositie die online zaken schrijft, dat de straf ophanging is. Uw vader begon zich anders te gedragen vanaf december 2020 tot eind mei of juni. Zo haalde uw vader vroeger aan hoe hard hij u miste en werd er gesproken over uw terugkeer tijdens de schoolvakanties. Echter veranderde dit eind mei. Uw vader leek boos op u en hij zei u onrechtstreeks dat u niet naar Iran kon komen. Op 15 juni belde u uw vader en vroeg u hem om eerlijk te zijn of er mensen op zoek waren gekomen naar u waarop uw vader dit bevestigde. Hierdoor diende u op 18 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Sindsdien heeft u beperkt contact met uw vader. U heeft het gevoel dat hij onderdrukt wordt en minder contact met u wilt.

U vreest bij terugkeer naar Iran dat uw mensenrechten geschonden zullen worden, een gevangenisstraf of executie omwille van de blog die u schrijft.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u neer: uw paspoort, uw vreemdelingenkaart, uw melikaart, een oude studentenkaart, een covidformulier, het toelatingsbewijs van de hogeschool VIVES, uw vorig inschrijvingsbewijs, het bewijs dat u een bepaalde som op de rekening van de hogeschool overschreef, een kopie van uw vliegtickets, een bewijs van uw covidtest in Teheran, een gezondheidsverklaring van uw arts in Teheran en klasfoto's van uw vroeger verblijf in België.

Na het persoonlijk onderhoud stuurt u nog een kopie van uw shenasnameh, uw inschrijvingsbewijs van het huidig schooljaar, foto's van uw deelname aan een betoging aan het Luxemburgplein, een foto van de herdenking aan de slachtoffers de Oekraïense vlucht en een video door van uw vader waarin hij uitlegt dat hij twee keer werd opgeroepen door de geheime diensten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier niet kan worden besloten dat er in uw hoofde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Iran dat uw mensenrechten geschonden zullen worden, u een gevangenisstraf of executie riskeert omwille van de blog die u schrijft (CGVS, p. 11).

Eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat uw houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u reeds in oktober 2020 in België aankwam (CGVS, p. 4-5). Nochtans waren uw problemen op dat moment reeds actueel. Zo werd u een week of tien dagen voor uw vertrek naar België gevraagd om u naar een adres te begeven waar u door Ettela'at Sepah geblinddoekt en ondervraagd werd (CGVS, p. 8-10;15-16). Echter diende u pas op 18 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de daartoe bevoegde instanties (CGVS, p. 4). Dat u uw afwachtende houding tracht te vergoelijken door te stellen dat u nog steeds hoop had en alles begon te vergeten wat er gebeurd was, kan niet volstaan (CGVS, p. 20). Wanneer u wordt geconfronteerd met de eis van de Iraanse autoriteiten dat u zou stoppen met bloggen en u dat toch blijft doen, maar dan toch geen verzoek om internationale bescherming indient, antwoordt u dat u wel wat minder geschreven had na dat verhoor (CGVS, p. 20). Het is vreemd dat u verklaart dat wat u doet bestraft wordt in Iran, maar in België dan geen stappen onderneemt om uw vrees kenbaar te maken (CGVS, p. 20-21). Uw vergoelijking dat u niet 100 % zeker was dat u een straf zou krijgen en u gewoon blij was toen u hier aankwam kan, is niet ernstig (CGVS, p. 21). U haalt aan dat u enorm geschrokken was wegens het telefoontje en na de ondervraging op uw benen stond te trillen en enorme stress had na dat gesprek (CGVS, p. 8-10). U verwijst eveneens verschillende keren naar de stress die u kreeg toen u hoorde van de executie van Ruhollah Zam die plaats vond in december 2020 (CGVS, p. 6). Echter ondernam u nog steeds niets. U wist nochtans al op dat moment dat u de schoolvakanties zou doorbrengen in Iran (CGVS, p. 10). Het was pas toen u hoorde van uw vader dat u niet kon terugkeren naar Iran omdat er iets was voorgevallen tussen de autoriteiten en hem, dat u besloot uw vrees kenbaar te maken (CGVS, p. 21). Nochtans was er afgesproken met uw vader dat u in de paasvakantie of grote vakantie zou terugkeren naar Iran (CGVS, p. 10, 18, 20). Dat u niet stilstaat bij het gevaar zet uw geloofwaardigheid op de helling. Van iemand die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw houding kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder is uw eigen gedrag tijdens de ondervraging ook opmerkelijk en bent u niet aannemelijk over wat er zich afspeelde toen u naar het opgegeven adres ging. Zo verklaart u schrik te hebben toen u hoorde dat u naar het Ettela'at Sepah moest gaan om vragen te beantwoorden (CGVS, p. 9, 17). Zo legt u uit dat het Ettela'at Sepah een hele gevaarlijke terreurorganisatie is (CGVS, p. 9). U verklaart dat u stond te trillen op uw benen en stress had toen u terug naar huis wandelde na de ondervraging (CGVS, p. 10). Ook tijdens de discussie zelfs was u geschrokken (CGVS, p. 17). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u daar met de personen gaat discussiëren over wat u nu precies misdaan heeft en dat ze dit mogen tonen aan de hand van de shariawet waarbij u hun vragen belachelijk noemde (CGVS, p. 9). Meer zelfs, hoewel de geheime dienst van de revolutionaire garde ermee dreigde dat ze u in een speciale cel van de Ervin gevangenis zouden opsluiten indien u niet zou stoppen en u hen hier zeker toen in staat acht antwoordde u tijdens de ondervraging dat u niet ging stoppen (CGVS, p. 10, 17). Vervolgens voegde u ook de daad bij het woord toen u in die zeven of tien dagen tot uw vertrek nogmaals twee blogberichten publiceerde (CGVS, p. 20; opmerkingen persoonlijk onderhoud, p. 6). Dat u het dreigement van de Sepah volledig negeert terwijl u tegelijkertijd stelt dat het risico groot was dat u in de luchthaven zou tegengehouden worden, waarna alles mis zou zijn gegaan is allesbehalve plausibel (CGVS, p.16). Indien u echt onder de indruk zou zijn geweest van de dreigementen van Ettela'at Sepah is het niet aannemelijk dat u op zo'n zelfzekere manier in discussie gaat, zelfs aankondigt dat u hun dreigement de wind in gaat slaan om daarna onmiddellijk nog twee berichten te posten op uw blogpagina. Dat u met het duidelijke dreigement in het achterhoofd naar eigen zeggen geen reden kreeg om te stoppen is allerm minst ernstig (CGVS, p. 20). In uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud werpt u nog op dat u voor juni 2021 het verhoor door de Sepah niet serieus nam (opmerkingen persoonlijk onderhoud, p. 6). Niet alleen staat deze reactie haaks op de angstgevoelens zoals eerst besproken ook mist uw inschatting van dit verhoor elke geloofwaardigheid aangezien u naar eigen zeggen persoonlijk door de geheime dienst verhoord en met een gevangenisstraf bedreigd werd. Het geheel van

bovenstaande vaststellingen schaden sterk het geloof in uw voorgehouden arrestatie door de geheime dienst van de Sepah.

Ook over de blog die u bijhoudt dienen er enkele opmerkingen gemaakt te worden. Zo wordt u gevraagd hoeveel volgers u heeft. U antwoordt dat u dat niet weet, maar dat u wel veel lezers heeft, al was dat in het begin niet zo (CGVS, p. 13). Gevraagd hoeveel lezers u dan heeft antwoordt u opnieuw dat u dat niet kan zien (CGVS, p. 13). Wanneer u wordt gevraagd waarom u dan denkt dat u veel lezers heeft, vermijdt u de vraag en antwoordt u dat enkel een klein percentage reacties achterlaat en de meeste gewoon lezen (CGVS, p. 13; opmerkingen persoonlijk onderhoud, p. 5). Deze redenering volstaat niet om aan te tonen dat u effectief veel volgers heeft. Overigens heeft het CGVS verschillende pagina's van uw blog nagekeken (toegevoegd aan de blauwe map) zonder een reactie op te merken. Hoewel u aangeeft dat u meerdere (negatieve) opmerkingen bij uw posts ontvangt, tracht u deze evenmin aan te tonen. Er dient hierbij opgemerkt te worden dat het posten van berichten in uw blog elk bewijs dat het om een bericht van een derde ging uitwist (opmerkingen persoonlijk onderhoud, p. 5). Eveneens is uw verwijzing naar het openbare karakter van uw weblog in deze onvoldoende om te kunnen aannemen dat uw blog veelvuldig gelezen wordt (CGVS, p. 13). Daarbij dient er aangekaart dat u uw blog nergens promoot waardoor het moeilijk is voor mensen om uw blog te vinden (CGVS, p. 14). U geeft toe dat aangezien u blogt onder uw eigen naam mensen al uw naam moeten kennen alvorens ze uw blogpagina kunnen vinden (CGVS, p. 14-15). Er kan van u verwacht worden indien u oprecht de intentie heeft om een verschil te maken met uw blog en veel lezers wilt bereiken, dat u deze ergens promoot of ervoor zorgt dat deze gemakkelijker vindbaar is voor uw doelgroep. Echter blijkt dit niet het geval te zijn waardoor er vragen worden gesteld niet alleen bij de reikwijdte van uw blog maar ook over de intentie die u heeft met uw blog.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de Iraanse autoriteiten de mogelijkheid hebben om een Blogfa webpagina offline te halen, waarbij er een melding tevoorschijn komt. Indien de autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw blog zoals u zelf verklaart en deze afkeuren is het vreemd dat ze deze niet offline halen. Dat de autoriteiten u oproepen, u vervolgens bedreigen en ook uw vader bedreigen dat u moet stoppen met uw activiteiten, maar uw blog online laten staan is niet ernstig (CGVS, p. 10, 16, 19). U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten. Het louter bijhouden van een blog, zonder dat u aannemelijk maakt een groot lezerspubliek of de aandacht van de Iraanse overheid te trekken, is op zich onvoldoende om vervolging of ernstige schade te veronderstellen bij terugkeer naar Iran. Bovendien kan er ook opgemerkt worden dat de datum van een post op Blogfa kan aangepast worden, waardoor er niet kan worden vastgesteld sinds wanneer u effectief bent beginnen posten. Zo wordt er zelfs vastgesteld dat om een asielrelaas te ondersteunen blogs worden aangemaakt en aan de hand van aanpassingen deze oud kunnen doen lijken door bijvoorbeeld de data aan te passen of het profiel niet op openbaar zetten tot de verzoeker in het gastland is. De informatie waarover het CGVS beschikt werd aan uw dossier toegevoegd. Verder werd gewezen op informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren. Bovendien blijkt dat jaarlijks duizenden Iraniërs naar Iran terugkeren en dat, op een zeer beperkt aantal uitzonderingen na, personen die geen of weinig zichtbare oppositieactiviteiten in het buitenland ontwikkelen in principe bij terugkeer geen problemen ondervinden. Hierbij kan volledigheidshalve verwezen worden naar de toegevoegde informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Niets belemmert u uw blog te verwijderen bij terugkeer naar Iran.

In verband met uw verklaringen dat uw vader werd gecontacteerd door de Iraanse autoriteiten heeft u bovendien zeer weinig informatie. Zo veranderde het gedrag van uw vader en vroeg u hem of de Iraanse autoriteiten op zoek waren naar u, waarop uw vader bevestigend antwoordde (CGVS, p. 18). U haalt aan dat u het gevoel heeft dat uw vader onderdrukt wordt, maar slaagt er niet in dit te specificeren (CGVS, p. 18). Verder weet u niet of de autoriteiten langs zijn geweest of hem telefonisch hebben gecontacteerd en wat er zich afspeelde (CGVS, p. 18-19). U weet ook niet hoe vaak de autoriteiten uw vader contacteerden en of er een arrestatiebevel werd uitgevaardigd (CGVS, p. 22). Volgens uw verklaringen weigert uw vader u meer informatie te geven en wilt hij gewoon rust (CGVS, p. 18). Dit is niet ernstig. Deze informatie heeft een directe impact op uw mogelijkheid om naar Iran terug te keren waardoor er niet begrepen kan worden dat uw vader informatie voor u achter zou houden. U weet ook niet of uw vader op de hoogte is van uw eerdere ondervraging door de autoriteiten (CGVS, p. 18-19). U vergoelijkt het te kort aan informatie door uw vermoeden dat uw vader bang is dat hij afgeluisterd zou worden (CGVS, p. 19). Het is vreemd dat uw vader bang zou zijn, terwijl u aanhaalt dat u blijft bloggen

omdat u zeker bent dat ze uw vader niets zullen doen (CGVS, p. 19). In uw opmerking bij de notities tracht u deze inconsistentie te verklaren door erop te wijzen dat de autoriteiten uw vader niets zouden doen tot ze een aanwijzing ontvangen dat uw vader uw uitlevering aan Iran tegenwerkt. Hierdoor zou uw vader doodsbang zijn om met u contact op te nemen (opmerkingen persoonlijk onderhoud, p. 6,7). Deze post-factum verklaring wordt evenwel tegengesproken door uw eveneens zeer laattijdige informatie dat uw vader u onlangs zei dat hij tweemaal opgeroepen is en dat de Iraanse overheid u verwijt een verstorende rol te hebben gespeeld bij de laatste verkiezingen (opmerkingen persoonlijk onderhoud, p. 5, 7). Het valt immers op dat u kort nadat het CGVS vaststelt dat uw kennis pover is, u opeens wel bijkomende informatie kan verschaffen. Deze post-factum toevoeging kan de eerdere bevinding van het CGVS niet wegwissen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u aan dat u ook aan uw broer om meer informatie vroeg, maar hij het u ook niet kon verschaffen (CGVS, p. 21-22). U ging niet ten rade bij uw stiefmoeder (CGVS, p. 22). Dat u, die een zware gevangenisstraf of zelfs executie vreest amper een antwoord kunt geven op bovenstaande vragen, is niet plausibel. Verwacht mag worden dat u zich hiernaar zou hebben geïnformeerd, ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten. In verband met een oplossing bent u kordaat en antwoordt u dat u niets fout heeft gedaan waardoor u ook geen oplossing nodig heeft, evenmin een advocaat (CGVS, p. 22-23). Uw houding is niet conform uw vrees wat toch opmerkelijk is voor iemand die executie vreest en sindsdien niet meer kan eten en slaapstoornissen heeft wegens zijn problemen (CGVS, p. 6).

Hoewel u uw situatie vergelijkt met deze van Ruhollah Zam, dient er opgemerkt te worden dat aan de hand van bovenstaande vaststellingen u er niet in slaagt aan te tonen dat u over hetzelfde profiel beschikt als Ruhollah Zam.

U haalde terloops nog aan dat u deelnam aan een protest in Iran in de maand dey 1398 (december 2019-januari 2020) na het neerhalen van het Oekraïens vliegtuig maar hier blijkt u geen vrees aan te koppelen, noch blijkt dat de autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw deelname (CGVS, p. 24). Dit geldt eveneens voor uw politieke ambities in België. Zo haalt u aan lid te willen worden van een Iraanse oppositiegroep in België (CGVS, p. 11-12). U haalt aan dat u de nationalistische partij van meneer Bashirtash wel nog interessant vindt (CGVS, p. 11-12). Maar behalve uw deelname aan één betoging in België in de maand november, waar meneer Bashirtash en zijn vrouw aanwezig waren, ondernam u geen stappen. U had gezien dat er een betoging zou zijn op de pagina 'Iraniërs in België' en u was er gewoon aanwezig en nam geen specifieke rol op u (CGVS, p. 24). Ook op basis van de foto's die u voorlegt blijkt dat u allerm minst de groep oversteeg en dat uw betrokkenheid zich beperkte tot aanwezig zijn. Geenszins valt hieruit af te leiden dat u een bepalende rol speelt binnen de organisatie of louter door uw deelname aan een betoging in het vizier zou zijn gekomen van de autoriteiten.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. Uw paspoort, uw vreemdelingenkaart en de kopie van uw shenasnameh tonen uw identiteit en nationaliteit aan, hetgeen niet ter discussie staat. Uw oude studentenkaart, toelatingsbewijs van de hogeschool, het bewijs van betaling en uw inschrijvingsbewijzen tonen aan dat u toegang heeft tot de opleiding 'sociaal werk' aan de VIVES Hogeschool. Uw vliegtuigtickets tonen wanneer en op welke manier u naar België kwam, maar bevestigen uw relaas niet. De covidtest en gezondheidsverklaring tonen eveneens uw asielmotieven niet aan. De foto van de twee slachtoffers van de Oekraïense vlucht bevestigen uw asielmotieven evenmin. De klasfoto's van uw vroeger verblijf in België tonen aan dat u hier in het verleden ook naar school ging. Het videobericht van uw vader waarin hij aanhaalt dat hij gecontacteerd werd door de Iraanse autoriteiten missen eveneens elke bewijskracht. Deze video kan perfect in scene zijn gezet waardoor de echtheid ervan niet kan worden nagegaan. Het gesolliciteerd karakter ontnemt deze video dan ook hun objectieve bewijswaarde.

De opmerkingen die u maakte bij uw persoonlijke onderhouden werden meegenomen bij de beoordeling van uw beschermingsnood.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel “48, 1, 2 en 3” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het

aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoeker is gesteund op een vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten wegens zijn politieke activiteiten.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de Iraanse autoriteiten.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.2.4.2. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden aangegeven dat verzoekers houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hieromtrent wordt pertinent als volgt gemotiveerd: *“Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u reeds in oktober 2020 in België aankwam (CGVS, p. 4-5). Nochtans waren uw problemen op dat moment reeds actueel. Zo werd u een week of tien dagen voor uw vertrek naar België gevraagd om u naar een adres te begeven waar u door Ettela’at Sepah geblinddoekt en ondervraagd werd (CGVS, p. 8-10;15-16). Echter diende u pas op 18 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de daartoe bevoegde instanties (CGVS, p. 4). Dat u uw afwachtende houding tracht te vergoelijken door te stellen dat u nog steeds hoop had en alles begon te vergeten wat er gebeurd was, kan niet volstaan (CGVS, p. 20). Wanneer u wordt geconfronteerd met de eis van de Iraanse autoriteiten dat u zou stoppen met bloggen en u dat toch blijft doen, maar dan toch geen verzoek om internationale bescherming indient, antwoordt u dat u wel wat minder geschreven had na dat verhoor (CGVS, p. 20). Het is vreemd dat u verklaart dat wat u doet bestraft wordt in Iran, maar in België dan geen stappen onderneemt om uw vrees kenbaar te maken (CGVS, p. 20-21). Uw vergoelijking dat u niet 100 % zeker was dat u een straf zou krijgen en u gewoon blij was toen u hier aankwam kan, is niet ernstig (CGVS, p. 21). U haalt aan dat u enorm geschrokken was wegens het telefoontje en na de ondervraging op uw benen stond te trillen en enorme stress had na dat gesprek (CGVS, p. 8-10). U verwijst eveneens verschillende keren naar de stress die u kreeg toen u hoorde van de executie van Ruhollah Zam die plaats vond in december 2020 (CGVS, p. 6). Echter ondernam u nog steeds niets. U wist nochtans al op dat moment dat u de schoolvakanties zou doorbrengen in Iran (CGVS, p. 10). Het was pas toen u hoorde van uw vader dat u niet kon terugkeren naar Iran omdat er iets was voorgevallen tussen de autoriteiten en hem, dat u besloot uw vrees kenbaar te maken (CGVS, p. 21). Nochtans was er afgesproken met uw vader dat u in de paasvakantie of grote vakantie zou terugkeren naar Iran (CGVS, p. 10, 18, 20). Dat u niet stilstaat bij het gevaar zet uw geloofwaardigheid op de helling. Van iemand die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw houding kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”* Verzoeker repliceert dat zijn angst pas in juni 2021 een bepaald niveau had bereikt nadat de vervolging concreet bewezen was toen zijn vader bevestigde dat de Iraanse autoriteiten naar hem op zoek waren.

De Raad stelt echter vast dat verzoekers afwachtende houding niet rijmt met de voorgehouden feiten in Iran alwaar hij volgens zijn verklaringen werd vastgehouden en ondervraagd door de Iraanse geheime dienst, Ettel’at Sepah, wegens zijn politieke blog. Verzoeker weet niet te overtuigen dat de vervolging pas concreet werd bewezen in juni 2021 nu hij volgens zijn eigen relaas wel degelijk reeds sinds oktober 2020 in het vizier was van de autoriteiten, dit slechts tien dagen voor zijn vertrek naar België. Verder dient opgemerkt te worden dat hoewel verzoeker stelt dat in juni 2021 de vervolging concreet was bewezen - dermate dat zijn angst een bepaald niveau had bereikt - hij evenwel frappant in gebreke bleef enigszins verdere concrete details te verstrekken over de manier waarop en wanneer zijn vader werd gecontacteerd door de autoriteiten (persoonlijk onderhoud, p. 18-19, p. 21). Verzoeker stelde tijdens zijn onderhoud dat zijn vader weigerde details te verschaffen omdat hij bang is om aan de telefoon te spreken en dat hij ook via zijn broer geen informatie kon verkrijgen omdat deze discreet is doch hieruit blijken geenszins aanhoudende en ernstige pogingen om helderheid te scheppen in de situatie. Gelet op deze gebrekkige kennis van verzoeker en zijn nalatende houding meer informatie te verkrijgen weet verzoeker niet te overtuigen dat in juni 2021 de concrete vervolging was bewezen, te meer hij aangaf dat geen sprake is van een aanhoudingsbevel en tevens ondanks de voorgehouden contacten van zijn vader met de autoriteiten niet eens de nood voelde om ondanks de voorgehouden druk van autoriteiten op advocaten toch te proberen een advocaat te raadplegen (persoonlijk onderhoud, p. 22-23).

Inzake verzoekers gebrekkige verklaringen over de contacten van zijn vader met de Iraanse autoriteiten kan tevens gewezen worden op volgende motieven in de bestreden beslissing:

“In verband met uw verklaringen dat uw vader werd gecontacteerd door de Iraanse autoriteiten heeft u bovendien zeer weinig informatie. Zo veranderde het gedrag van uw vader en vroeg u hem of de Iraanse autoriteiten op zoek waren naar u, waarop uw vader bevestigend antwoordde (CGVS, p. 18). U haalt aan dat u het gevoel heeft dat uw vader onderdrukt wordt, maar slaagt er niet in dit te specificeren (CGVS, p. 18). Verder weet u niet of de autoriteiten langs zijn geweest of hem telefonisch hebben gecontacteerd en wat er zich afspeelde (CGVS, p. 18-19). U weet ook niet hoe vaak de autoriteiten uw vader contacteerden en of er een arrestatiebevel werd uitgevaardigd (CGVS, p. 22). Volgens uw verklaringen weigert uw vader u meer informatie te geven en wilt hij gewoon rust (CGVS, p. 18). Dit is niet ernstig. Deze informatie heeft een directe impact op uw mogelijkheid om naar Iran terug te keren waardoor er niet begrepen kan worden dat uw vader informatie voor u achter zou houden. U weet ook niet of uw vader op de hoogte is van uw eerdere ondervraging door de autoriteiten (CGVS, p. 18-19). U vergoelijkt het te kort aan informatie door uw vermoeden dat uw vader bang is dat hij afgeluisterd zou worden (CGVS, p. 19). Het is vreemd dat uw vader bang zou zijn, terwijl u aanhaalt dat u blijft bloggen omdat u zeker bent dat ze uw vader niets zullen doen (CGVS, p. 19). In uw opmerking bij de notities tracht u deze inconsistentie te verklaren door erop te wijzen dat de autoriteiten uw vader niets zouden doen tot ze een aanwijzing ontvangen dat uw vader uw uitlevering aan Iran tegenwerkt. Hierdoor zou uw vader doodsbang zijn om met u contact op te nemen (opmerkingen persoonlijk onderhoud, p. 6,7). Deze post-factum verklaring wordt evenwel tegengesproken door uw eveneens zeer laattijdige informatie dat uw vader u onlangs zei dat hij tweemaal opgeroepen is en dat de Iraanse overheid u verwijt een verstorende rol te hebben gespeeld bij de laatste verkiezingen (opmerkingen persoonlijk onderhoud, p. 5, 7). Het valt immers op dat u kort nadat het CGVS vaststelt dat uw kennis pover is, u opeens wel bijkomende informatie kan verschaffen. Deze post-factum toevoeging kan de eerdere bevinding van het CGVS niet wegwissen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u aan dat u ook aan uw broer om meer informatie vroeg, maar hij het u ook niet kon verschaffen (CGVS, p. 21-22). U ging niet ten rade bij uw stiefmoeder (CGVS, p. 22). Dat u, die een zware gevangenisstraf of zelfs executie vreest amper een antwoord kunt geven op bovenstaande vragen, is niet plausibel. Verwacht mag worden dat u zich hiernaar zou hebben geïnformeerd, ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten. In verband met een oplossing bent u kordaat en antwoordt u dat u niets fout heeft gedaan waardoor u ook geen oplossing nodig heeft, evenmin een advocaat (CGVS, p. 22-23). Uw houding is niet conform uw vrees wat toch opmerkelijk is voor iemand die executie vreest en sindsdien niet meer kan eten en slaapstoornissen heeft wegens zijn problemen (CGVS, p. 6).”

De vaststelling dat verzoeker niet over bovenstaande informatie beschikte tijdens zijn onderhoud noch aanhoudende pogingen heeft ondernomen om verdere informatie te bekomen terwijl het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van zijn vervolgingsvrees door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Dat verzoeker klaarblijkelijk naliet dit te doen en in deze een dermate passieve houding aanneemt, getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging.

Waar verzoeker na zijn gehoor op het CGVS opmerkingen inzake de notities van het persoonlijk onderhoud doorstuurde waarin hij spreekt van telefonische contacten tussen zijn vader en de autoriteiten en twee oproepingen, dient de Raad vast te stellen dat deze post factum verklaringen geen ander licht kunnen werpen op bovenstaande conclusie dat verzoeker ten tijde van het gehoor, bijna drie maanden na de indiening van zijn verzoek in juni, geen informatie kon verschaffen over de contacten van zijn vader met de autoriteiten hoewel dit de reden was voor de indiening van zijn verzoek omdat hiermee volgens verzoeker de concrete vervolging was bewezen.

Door verder te betogen dat zijn vader naast het videobericht geen verdere informatie geeft en niet meer garant zal zijn voor zijn veiligheid kan verzoeker geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen.

Daarnaast heeft de commissaris-generaal met reden het volgende overwogen:

“Verder is uw eigen gedrag tijdens de ondervraging ook opmerkelijk en bent u niet aannemelijk over wat er zich afspeelde toen u naar het opgegeven adres ging. Zo verklaart u schrik te hebben toen u hoorde dat u naar het Ettela'at Sepah moest gaan om vragen te beantwoorden (CGVS, p. 9, 17). Zo legt u uit dat het Ettela'at Sepah een hele gevaarlijke terreurorganisatie is (CGVS, p. 9). U verklaart dat u stond te trillen op uw benen en stress had toen u terug naar huis wandelde na de ondervraging (CGVS, p. 10). Ook tijdens de discussie zelfs was u geschrokken (CGVS, p. 17). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u

daar met de personen gaat discussiëren over wat u nu precies misdaan heeft en dat ze dit mogen tonen aan de hand van de shariawet waarbij u hun vragen belachelijk noemde (CGVS, p. 9). Meer zelfs, hoewel de geheime dienst van de revolutionaire garde ermee dreigde dat ze u in een speciale cel van de Ervin gevangenis zouden opsluiten indien u niet zou stoppen en u hen hier zeker toen in staat acht antwoordde u tijdens de ondervraging dat u niet ging stoppen (CGVS, p. 10, 17). Vervolgens voegde u ook de daad bij het woord toen u in die zeven of tien dagen tot uw vertrek nogmaals twee blogberichten publiceerde (CGVS, p. 20; opmerkingen persoonlijk onderhoud, p. 6). Dat u het dreigement van de Sepah volledig negeert terwijl u tegelijkertijd stelt dat het risico groot was dat u in de luchthaven zou tegengehouden worden, waarna alles mis zou zijn gegaan is allesbehalve plausibel (CGVS, p.16). Indien u echt onder de indruk zou zijn geweest van de dreigementen van Ettela'at Sepah is het niet aannemelijk dat u op zo'n zelfzekere manier in discussie gaat, zelfs aankondigt dat u hun dreigement de wind in gaat slaan om daarna onmiddellijk nog twee berichten te posten op uw blogpagina. Dat u met het duidelijke dreigement in het achterhoofd naar eigen zeggen geen reden kreeg om te stoppen is allerm minst ernstig (CGVS, p. 20). In uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud werpt u nog op dat u voor juni 2021 het verhoor door de Sepah niet serieus nam (opmerkingen persoonlijk onderhoud, p. 6). Niet alleen staat deze reactie haaks op de angstgevoelens zoals eerst besproken ook mist uw inschatting van dit verhoor elke geloofwaardigheid aangezien u naar eigen zeggen persoonlijk door de geheime dienst verhoord en met een gevangenisstraf bedreigd werd. Het geheel van bovenstaande vaststellingen schaden sterk het geloof in uw voorgehouden arrestatie door de geheime dienst van de Sepah."

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en stelt dat hij ondanks zijn angst geen andere optie had dan zich te verdedigen. Hiermee worden echter geen valabele argumenten bijgebracht die bovenstaande concrete en pertinente motieven kunnen ombuigen.

Inzake verzoekers blog kan de Raad het oordeel van de commissaris-generaal bijtreden:

"Ook over de blog die u bijhoudt dienen er enkele opmerkingen gemaakt te worden. Zo wordt u gevraagd hoeveel volgers u heeft. U antwoordt dat u dat niet weet, maar dat u wel veel lezers heeft, al was dat in het begin niet zo (CGVS, p. 13). Gevraagd hoeveel lezers u dan heeft antwoordt u opnieuw dat u dat niet kan zien (CGVS, p. 13). Wanneer u wordt gevraagd waarom u dan denkt dat u veel lezers heeft, vermijdt u de vraag en antwoordt u dat enkel een klein percentage reacties achterlaat en de meeste gewoon lezen (CGVS, p. 13; opmerkingen persoonlijk onderhoud, p. 5). Deze redenering volstaat niet om aan te tonen dat u effectief veel volgers heeft. Overigens heeft het CGVS verschillende pagina's van uw blog nagekeken (toegevoegd aan de blauwe map) zonder een reactie op te merken. Hoewel u aangeeft dat u meerdere (negatieve) opmerkingen bij uw posts ontvangt, tracht u deze evenmin aan te tonen. Er dient hierbij opgemerkt te worden dat het posten van berichten in uw blog elk bewijs dat het om een bericht van een derde ging uitwist (opmerkingen persoonlijk onderhoud, p. 5). Eveneens is uw verwijzing naar het openbare karakter van uw weblog in deze onvoldoende om te kunnen aannemen dat uw blog veelvuldig gelezen wordt (CGVS, p. 13). Daarbij dient er aangekaart dat u uw blog nergens promoot waardoor het moeilijk is voor mensen om uw blog te vinden (CGVS, p. 14). U geeft toe dat aangezien u blogt onder uw eigen naam mensen al uw naam moeten kennen alvorens ze uw blogpagina kunnen vinden (CGVS, p. 14-15). Er kan van u verwacht worden indien u oprecht de intentie heeft om een verschil te maken met uw blog en veel lezers wilt bereiken, dat u deze ergens promoot of ervoor zorgt dat deze gemakkelijker vindbaar is voor uw doelgroep. Echter blijkt dit niet het geval te zijn waardoor er vragen worden gesteld niet alleen bij de reikwijdte van uw blog maar ook over de intentie die u heeft met uw blog.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de Iraanse autoriteiten de mogelijkheid hebben om een Blogfa webpagina offline te halen, waarbij er een melding tevoorschijn komt. Indien de autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw blog zoals u zelf verklaart en deze afkeuren is het vreemd dat ze deze niet offline halen. Dat de autoriteiten u oproepen, u vervolgens bedreigen en ook uw vader bedreigen dat u moet stoppen met uw activiteiten, maar uw blog online laten staan is niet ernstig (CGVS, p. 10, 16, 19). U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten. Het louter bijhouden van een blog, zonder dat u aannemelijk maakt een groot lezerspubliek of de aandacht van de Iraanse overheid te trekken, is op zich onvoldoende om vervolging of ernstige schade te veronderstellen bij terugkeer naar Iran. Bovendien kan er ook opgemerkt worden dat de datum van een post op Blogfa kan aangepast worden, waardoor er niet kan worden vastgesteld sinds wanneer u effectief bent beginnen posten. Zo wordt er zelfs vastgesteld dat om een asielrelaas te ondersteunen blogs worden aangemaakt en aan de hand van aanpassingen deze oud kunnen doen lijken door bijvoorbeeld de data aan te passen of het profiel niet op openbaar zetten tot de verzoeker in het gastland is. De informatie waarover het CGVS beschikt werd aan uw dossier toegevoegd. Verder werd gewezen op informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren.

Bovendien blijkt dat jaarlijks duizenden Iraniërs naar Iran terugkeren en dat, op een zeer beperkt aantal uitzonderingen na, personen die geen of weinig zichtbare oppositieactiviteiten in het buitenland ontwikkelen in principe bij terugkeer geen problemen ondervinden. Hierbij kan volledigheidshalve verwezen worden naar de toegevoegde informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Niets belemmert u uw blog te verwijderen bij terugkeer naar Iran.”

Verzoeker slaagt er niet in bovenstaande omstandige motieven te ontcrachten. In het verzoekschrift wordt herhaald dat het aantal lezers van Blogfa niet geraadpleegd kan worden en wordt gewezen op de opmerkingen op verzoekers account. De Raad moet evenwel opmerken dat verzoeker met het aanhalen van slechts enkele opmerkingen op zijn account - die geenszins gestaafd worden noch blijken uit de afschriften van zijn Blogfa zoals toegevoegd aan het administratief dossier - ook thans in gebreke blijft aan te tonen dat hij veel lezers heeft.

Door nog te poneren dat zijn blog niet moeilijk te vinden is, slaagt verzoeker er niet in om de motieven dienaangaande te ontcrachten nu hij geenszins betwist noch weerlegt dat gezien hij onder zijn eigen naam blogt mensen al zijn naam moeten kennen alvorens ze de weblogpagina kunnen vinden.

Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd dat de Iraanse autoriteiten verzoekers blog nooit offline kunnen halen omdat de servers van Blogfa zich in Canada bevinden en dat Iraanse burgers een VPN hebben om censuur te breken, moet de Raad de informatie bijgevoegd aan het administratief dossier benadrukken. Uit de COI Focus Iran- Blogfa van 18 juni 2021 blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten de mogelijkheid hebben om een blog te laten blokkeren waarbij op de Blogfapagina dan een specifiek bericht verschijnt dat de blog werd “geblokkeerd op vraag van de Iraanse autoriteiten” (COI Focus Iran- Blogfa van 18 juni 2021, p. 12-13).

Dat verweerder in de bestreden beslissing de term “offline halen” gebruikt in plaats van blokkeren verandert in wezen niets aan de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn blog in het vizier is gekomen van de Iraanse autoriteiten.

Bovendien vindt verweerders opmerking dat de datum van een post op Blogfa kan aangepast worden, waardoor er niet kan worden vastgesteld sinds wanneer verzoeker effectief is beginnen posten, steun in de stukken van het dossier. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt blijkt uit de COI Focus Iran- Blogfa van 18 juni 2021 (p. 16) dat de oprichter van Blogfa uitdrukkelijk stelde dat de datum van een post op Blogfa kan aangepast worden, om voor te houden dat de blog ouder is waarbij werd aangegeven dat soms blogs worden aangemaakt om een asielrelaas te ondersteunen.

Verzoeker brengt geenszins objectieve informatie aan die de omstandige motieven hieromtrent kan weerleggen en slaagt er niet in de gemaakte analyse en de geraadpleegde informatie die zich in het administratief dossier bevindt, te ontcrachten.

Verder kan de Raad volgende vaststellingen bijtreden:

“Hoewel u uw situatie vergelijkt met deze van Ruhollah Zam, dient er opgemerkt te worden dat aan de hand van bovenstaande vaststellingen u er niet in slaagt aan te tonen dat u over hetzelfde profiel beschikt als Ruhollah Zam.

U haalde terloops nog aan dat u deelnam aan een protest in Iran in de maand dey 1398 (december 2019-januari 2020) na het neerhalen van het Oekraïens vliegtuig maar hier blijkt u geen vrees aan te koppelen, noch blijkt dat de autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw deelname (CGVS, p. 24). Dit geldt eveneens voor uw politieke ambities in België. Zo haalt u aan lid te willen worden van een Iraanse oppositiegroep in België (CGVS, p. 11-12). U haalt aan dat u de nationalistische partij van meneer Bashirtash wel nog interessant vindt (CGVS, p. 11-12). Maar behalve uw deelname aan één betoging in België in de maand november, waar meneer Bashirtash en zijn vrouw aanwezig waren, ondernam u geen stappen. U had gezien dat er een betoging zou zijn op de pagina ‘Iraniërs in België’ en u was er gewoon aanwezig en nam geen specifieke rol op u (CGVS, p. 24). Ook op basis van de foto’s die u voorlegt blijkt dat u allerm minst de groep oversteeg en dat uw betrokkenheid zich beperkte tot aanwezig zijn. Geenszins valt hieruit af te leiden dat u een bepalende rol speelt binnen de organisatie of louter door uw deelname aan een betoging in het vizier zou zijn gekomen van de autoriteiten.”

Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift dat hij niet hetzelfde profiel heeft als Zam.

In het verzoekschrift wordt niettemin benadrukt dat verzoeker het Iraans regime wil bestrijden en nog gewezen op een deelname aan een betoging van 22 mei 2022. Verzoeker toont met dit betoog niet aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn of geïnteresseerd zijn in zijn loutere deelname aan een

tweede betoging in België zonder een specifieke of bepalende rol, te meer verzoeker nog geen stappen ondernam om lid te worden van een Iraanse oppositiepartij in België.

Naast het gebrek aan geloofwaardigheid aangaande verzoekers vervolgingsproblemen met de Iraanse autoriteiten wegens zijn blog, moet de Raad bovendien ook, samen met de commissaris-generaal, concluderen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat er concrete indicaties zijn dat de Iraanse autoriteiten ondertussen op de hoogte zijn van verzoekers politieke activiteiten en hij hiervoor vervolgd zal worden.

Wat de situatie betreft van terugkeerders, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat uit de bijgevoegde landeninformatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht besteden aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 15 en p. 17). Er werd geen informatie gevonden die erop wijst dat afgewezen personen bij terugkeer naar Iran een risicogroep vormen. Personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 17) doch dit blijkt niet het geval voor verzoeker gelet op de vaststelling dat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn vasthouding en ondervraging door de Iraanse autoriteiten wegens zijn blog.

De Raad kan er hierbij op wijzen dat het gegeven dat verzoeker een blog heeft en hierop zijn politieke overtuiging uit, geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen. Uit de landeninformatie blijkt immers dat personen die soms gemonitord worden door de Iraanse autoriteiten diegenen zijn die emigreerden omwille van hun profiel of activiteiten in Iran (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 7), wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Er blijkt verder niet dat terugkeerders na een verblijf in het buitenland werden gevraagd sociale media gegevens kenbaar te maken (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 7). Er is eveneens weinig interesse om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 15).

Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen, voornamelijk politieke activisten (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 15), quod non in casu. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij wordt belemmerd om zijn blog te verwijderen bij terugkeer naar Iran.

Door te volharden in zijn vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van zijn politieke activiteiten en te wijzen op nieuwsberichten inzake veroordelingen van Iraanse opposanten en crimineel geweld van voorstanders van het Iraans regime, brengt verzoeker - die geen verhoogd risicoprofiel aannemelijk maakt - geen informatie aan waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

2.2.4.3. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen:

“U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. Uw paspoort, uw vreemdelingenkaart en de kopie van uw shenasnameh tonen uw identiteit en nationaliteit aan, hetgeen niet ter discussie staat. Uw oude studentenkaart, toelatingsbewijs van de hogeschool, het bewijs van betaling en uw inschrijvingsbewijzen tonen aan dat u toegang heeft tot de opleiding ‘sociaal werk’ aan de VIVES Hogeschool. Uw vliegtuigtickets tonen wanneer en op welke manier u naar België kwam, maar bevestigen uw relaas niet. De covidtest en gezondheidsverklaring tonen eveneens uw asielmotieven niet aan. De foto van de twee slachtoffers van de Oekraïense vlucht bevestigen uw asielmotieven evenmin. De klasfoto’s van uw vroeger verblijf in België tonen aan dat u hier in het verleden ook naar school ging. Het videobericht van uw vader waarin hij aanhaalt dat hij gecontacteerd werd door de Iraanse autoriteiten missen eveneens elke bewijskracht. Deze video kan perfect in scene zijn gezet waardoor de echtheid ervan niet kan worden nagegaan. Het gesolliciteerd karakter ontnemt deze video dan ook hun objectieve bewijswaarde.

De opmerkingen die u maakte bij uw persoonlijke onderhouden werden meegenomen bij de beoordeling van uw beschermingsnood.”

Verzoeker brengt geen concreet en dienstig verweer aan tegen voormelde overwegingen zodat deze niet in een ander daglicht kunnen gesteld worden.

2.2.4.4. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij wordt gezocht door de Iraanse autoriteiten voor zijn politieke activiteiten omdat hij zou worden aanzien als opposant van het regime. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij wegens zijn blog of beperkte deelname aan protesten problemen zou riskeren of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren.

De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.2.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoek(st)er een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel geenszins aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU